

En bøn for ydmyghed

Af Anders Duedal

17. juli 2010

Kære medmennesker

Jeg har i indeværende år, og med stor interesse, stiftet bekendtskab med Martinus' arbejde, og føler det passende at kommentere på debatten imellem Martinus Institut og enkeltpersoner vedr. håndtering af det ansvar, der følger med administration af Martinus' værker. Med sin særligt udviklede intuitionsevne og sit - som en naturlig følge heraf - guddommelige budskab kan Martinus velsagtens betragtes som en verdensgenløser. Indsigten i verdensaltets struktur har jo netop sat ham i stand til at tilvejebringe *viden* om, hvorledes vi på en hensigtsmæssig måde kan bidrage til at virkeliggøre det rigtige menneskerige. Betydningen af Martinus' arbejde er således indlysende, ligesom det er indlysende, at han har haft adgang til en videnskilde, der ikke er tilgængelig for menneskeheden på dets nuværende udviklingsstadium.

Viden eller opfattelse

Tolkninger af det fremlagte arbejde er og vil altid være meningsløse. Absolut viden/realitet kan forstås eller ikke forstås, det kan ikke på en meningsfuld måde være genstand for tolkning. Ethvert forsøg på at ændre, sammensætte, tilføje til, eller på anden vis bearbejde materialet, som det er fremlagt af Martinus, er unægtelig tolkning af materialet, da denne foretages på baggrund af *opfattelse*, ikke viden. At den måde hvorpå Martinus har valgt at præsentere sit arbejde er den mest hensigtsmæssige kan kun betvivles af individer, der efter deres opfattelse har indsigt i en højere viden end den, der ligger til grund for udarbejdelsen af Martinus' værker.

Hvis vilje?

Det er klart for enhver tilhænger af Martinus' arbejde, at den viden, der er tilvejebragt gennem dette arbejde, er udtryk for Guds Vilje - som en kærkommen håndsrækning i forældreprincipets tjeneste. Erkender man dette, har man ligeledes erkendt, at man ved ikke at være lydør overfor Strukturen - som vogter af struktur og indhold - dybest set vælger at modsætte sig Guds Vilje. At dette gøres ubevidst og i en opfattet god mening ændrer ikke ved denne kendsgerning. I den rette ånd er Instituttets primære funktion, ligesom det er alle menneskers, at praktisere alkærlighed. Dette gøres næppe ved at modsætte sig Guds Vilje. Der er derfor overordentlig god grund til at være bevidst om betydningen af den opgave og det ansvar, der er forbundet med at vogte struktur og indhold. Mon ikke et væsentligt aspekt af denne opgave består i at være bevidst om sine egne begrænsninger?

Ydmyghed

Dette er en bøn til, at Instituttet i sit arbejde med at vogte struktur og indhold i det foreliggende materiale udviser den allerstørste ydmyghed - som Martinus var fortaler for - og derved er tro mod dets ophav. I erkendelse og accept af Martinus' overblik er det indlysende, at håndtering af materialet i fuldkommen overensstemmelse med Martinus' egne anvisninger er den ideelle tilgang til at løse opgaven, og Instituttet har absolut ingen mulighed for at overskue konsekvenserne af en hvilken som helst form for bearbejdning af materialet, uanset om denne er foretaget med den allerkærligste intention. Således lyder min bøn; *pålæg ikke det ufuldkomne at fuldkommengøre det fuldkomne.*

Alkærlighed

Dette er samtidig en bøn til de involverede parter om at forene sig i deres mål. Er det ikke soleklart, at de involverede parter arbejder i samme sags tjeneste, og at denne sags budskab er et glædesbudskab? Hvad er mere glædeligt end at forenes? Er løsningen på enhver konflikt mon ikke at finde i Martinus' materiale, hvis dette tilgås med den rette ydmyghed og kærlighed? Således lyder min bøn; *lad vilje og Vilje forenes.*